

Giới thiệu Phía Sau Lưng Em

Thể loại: ngôn tình hiện đại, đoản văn

Cô đã ghi nhớ biết bao nhiêu lần cái tên Cố Hàn Vũ, chỉ một điều khiến cô hối hận bởi ngày đó rời khỏi anh mà đi.

Thì ra tất cả chỉ một mình anh gánh chịu, lúc nào miệng thì nói ghét bỏ em nhưng trong tim anh, em chính là thứ không thể quên. Em đã biết, nhưng muộn mất rồi...

Bạn đang đọc truyện *Phía Sau Lưng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

- Tôi cho em hai sự lựa chọn, ngay lập tức xin lỗi An Ninh bằng không một tháng tới em đừng hòng rời khỏi căn nhà này.

Cố Vũ Hàn nhìn cô lạnh lùng ra lệnh, đôi mắt đen thâm trầm như màn đêm cô tịch, xa cách. Lạc Quân Nhi nắm chặt vali hành lý của mình, môi hơi cong lên mỉa mai:

- Anh bảo tôi xin lỗi cô ta sao? Nằm mơ đi, hôm nay dù thế nào tôi cũng nhất định rời khỏi căn nhà này.

Cố Vũ Hàn nhíu mày tỏ rõ sự khó chịu trước thái độ ngoan cố của cô. Anh diu Tiết An Ninh ra ghế sofa ngồi rồi nhàn nhạt nói:

- Mang hành lý của cô ta lên tầng.

Lời nói vừa dứt liền có hai người hầu tiến tới phía cô, đám người ấy tiến một bước cô lùi một bước, bàn tay rịn mồ hôi càng nắm chặt tay kéo một mực không buông.

- Cố Vũ Hàn, không phải hôm qua anh còn bắt tôi kí vào đơn ly hôn sao? Cớ gì tôi kí rồi anh vẫn muốn làm khó.

Lạc Quân Nhi nhìn anh chất vấn, cô đâu phải con búp bê trưng bày trong lồng kính muốn khoác lên cô thứ gì thì nhất định không có quyền phản kháng. Cô vẫn hướng đôi mắt đen thâm trầm về phía anh, lúc này anh đang cẩn thận băng bó vết thương ở chân cho Tiết An Ninh, từng động tác đều rất nâng niu, nhẹ nhàng như thể sợ làm cô ta đau. Nhìn cảnh tượng trước mặt hai bàn tay cô xiết thật chặt tưởng như có thể đâm thủng lớp da bên ngoài, Lạc Quân Nhi thấy thật chướng mắt, cô vút chiếc vali ngã xuống đất lập tức quay người bước về phòng.

Cô nằm dài trên giường nhìn ra chiếc cửa sổ làm bằng kính cường lực chạy dọc xuống mặt đất, gió bắt đầu nổi lên ngày một mạnh mẽ, cơn gió lạnh giá như muốn xé toạc mọi thứ, hung hăng thổi bay những chiếc lá mềm yếu. Đáy mắt Quân Nhi ánh lên một tia sáng, môi mềm cong lên mỉa mai.

Lát sau đã thấy cô leo xuống từ ban công phòng mình, ban công của cô hướng ra sau vườn nên chắc chắn một điều rằng sẽ không ai nhìn thấy cô bỏ trốn cả. Quân Nhi chạy thật nhanh ra phía công phụ đang hé mở, trời đổ mưa khiến áo cô dính chặt vào người, thật khó chịu. Bất giác cô thấy có điều gì đó không ổn ở đây liền dừng bước, dưới cơn mưa đang rơi như trút nước, Cố Vũ Hàn đi tới, dáng người cao gầy bị màn mưa bao phủ nhưng vẫn hiện ra rất rõ nét trước mắt cô. Anh nhìn cô, sải chân bước thật nhanh về phía cô, nhanh đến mức cô chưa kịp định hình chuyện gì đang xảy ra.

Cả cơ thể nhẹ hẫng, cô bị anh vác gọn gàng trên vai.

Lạc Quân Nhi vùng vẫy, không ngừng đánh vào lưng anh, vừa đánh cô vừa mắng:

- Cố Vũ Hàn, mau thả tôi xuống, tên khốn nhà anh không có quyền gì bắt ép tôi.

Cố Vũ Hàn ném cô lên giường, anh thay đổi sắc mặt, ánh mắt nhìn cô lạnh lùng vô cảm, anh cầm lấy tờ giấy ly hôn đặt trên bàn xé thành từng mảnh vụn:

- Tờ giấy này không còn hiệu lực.

Nói rồi anh liền rời khỏi, khóa chặt cánh cửa giam lỏng cô trong đây. Lạc Quân Nhi ở trong căn phòng rộng lớn, không gian tĩnh lặng trống vắng, cô cười chua chát, ngồi cuộn trên chiếc giường lớn đặt cạnh tủ sách.

Bên ngoài trời vẫn nổi gió, cuồng ngạo đập tan mọi sự giải thoát...

Bạn đang đọc truyện *Phía Sau Lưng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Cố Vũ Hàn ngồi trong thư phòng, ngón tay thon dài day day thái dương đầy mệt mỏi, anh lười biếng ngả đầu trên chiếc ghế tựa nói với Tiết An Ninh:

- "Em lên xem Quân Nhi giúp anh, vừa nãy dầm mưa chắc chưa thay đồ đâu".

Tiết An Ninh khẽ gật đầu, về phòng chờ hồi lâu mới hỏi lại anh:

- "Tại sao anh không để cô ấy đi?"

Cố Vũ Hàn cười lạnh không đáp mà khẽ vẫy tay ý bảo cô ta hãy đi đi. Tiết An cũng không dám hỏi thêm chỉ dám quan tâm anh vài câu:

- "Anh cũng đi nghỉ đi, em thấy sắc mặt anh không tốt. Khi nãy dầm mưa ít nhiều cũng bị ngấm nước, rất dễ bị cảm đấy."

- "Ừ."

Anh thờ ơ đáp rồi từ từ nhắm mắt lại. Gió vẫn thổi mạnh mẽ bên ngoài kia, mây đen vẫn vũ trên nền trời xám xịt, anh ho khan hai tiếng rồi trở mình. Sắc mặt nhợt nhạt hơn hẳn, thấp phần đã bị nhiễm lạnh.

Lúc này Tiết An Ninh đang ở trên phòng cô, vào phòng đã thấy cả cơ thể ướt sũng của Quân Nhi nằm im lặng trên giường, nước mưa ngấm cả vào ga đệm, một luồng hơi lạnh thổi vào khiến cơ thể nhỏ bé của cô hơi run run. Tiết An Ninh đi đến cạnh giường cô, Quân Nhi nằm quay lưng về phía Tiết An Ninh khẽ nói:

- "Anh ta bảo cô lên đây xem tôi chết chưa đúng không vậy khỏi đi, tôi vẫn còn sống. Bảo với anh ta, nếu anh ta không có gan chặt chân của tôi thì tôi vẫn sẽ nhất định dời khỏi căn nhà này."

Tiết An Ninh không trả lời, cô ta đi đến chiếc tủ treo quần áo, thuận tay lấy một bộ rồi cầm theo khăn tắm đưa cho cô:

- "Mau thay đồ đi, nếu không cô sẽ bị cảm."

- "Tôi tự biết lo, không phiền đến cô." Quân Nhi lạnh lùng đáp.

- "Đừng cố tỏ vẻ ngoan cố, người chịu thiệt cũng chỉ có mình cô thôi."

Tiết An Ninh đặt đồ trên tay xuống cạnh giường rồi lặng lẽ rời đi, cánh cửa phòng lạnh lẽo đóng lại, khoảng không gian tĩnh mịch lại chỉ còn mình cô đơn độc. Lạc Quân Nhi từ từ ngồi dậy, lạnh nhạt cầm lấy quần áo đi vào phòng thay đồ.

Lát sau lại thấy cửa phòng mở, có hai người hầu đi vào thay ga giường và chăn cho cô, họ lễ phép chào hỏi rồi cung kính dời đi. Quân Nhi chẳng buồn quan tâm, lặng lẽ ngồi trên chiếc ghế tựa cạnh tủ sách, thu người trên ghế ngắm nhìn màn mưa dày đặc đang phủ trắng cảnh vật. Cô đưa tay lên tấm kính trong suốt, đầu ngón tay thon thả viết từng chữ vô hình: Cố Vũ Hàn.

Ánh tà dương dần buông, trời quang đăng trong vắt, bầu trời đêm dài rộng vô tận lấp lánh những đốm sao nhỏ bé. Cố Vũ Hàn mang thức ăn lên phòng cô, cất giọng lạnh nhạt:

- "Còn không chịu ăn tối, em tưởng làm như vậy sẽ được tự do?"

Lạc Quân Nhi chẳng buồn quay lại nhìn anh, cô vẫn mãi miết ngắm nhìn màn đêm huyền hoặc thực chẳng nghĩ đến việc hành động của cô sẽ khiến anh tức giận.

Cố Vũ Hàn không tiếp tục nói nữa mà đi đến kéo tay cô lại phía bàn ăn, anh đẩy cô ngồi xuống ghế như muốn mảy mềnh về khó chịu.

- "Không thích tôi thì đừng cố ép bản thân mình, tôi không cần anh bố thí tình cảm"

Lạc Quân Nhi cười đầy mỉa mai rồi lập tức đứng dậy tiến về phía chiếc giường lớn nằm cuộn tròn trong chăn bỏ mặc anh đứng lặng người nơi góc bàn. Mãi sau cô nghe thấy tiếng bước chân anh dời đi, nghe thấy tiếng đóng cửa thật khẽ, thức ăn vẫn để trên bàn chờ cô ăn.

Cố Vũ Hàn nhận nhặt dọn dờ với hai người hầu đứng bên ngoài:

- "Thức ăn nguội rồi thì đổi thức ăn mới, bao giờ cô ấy ăn hết thì mang đi"

Hai người hầu kia khẽ đáp "vâng" rồi cung kính tiễn anh. Về đến phòng, trán Cố Vũ Hàn đổ mồ hôi lạnh, khuôn mặt nhợt nhạt vô cùng, anh lấy thuốc đã để sẵn trên bàn uống liền một hơi, vị thuốc đắng ngắt đến cổ họng không sao nuốt trôi được, anh cầm cốc nước uống liên tục cố gắng nuốt trôi những viên thuốc đang xít lại nơi cuống họng. Cả người mệt mỏi nằm trên chiếc giường lạnh lẽo.

Chương 3

" Quân Nhi đâu rồi?"

Cố Vũ Hàn tức giận quát lớn,anh nắm chặt tay nắm cửa,căn phòng trống rỗng không một bóng người.

" Tiểu thư...cô An Ninh bảo mở cửa cho cô chủ "

Một cô người hầu ấp úng trả,lường lự một hồi lâu mới dám nói,mặt sớm đã tái mét.

Cố Vũ Hàn quay lại,ánh mắt lạnh lẽo: " An Ninh đâu? "

" An Ninh đưa Quân Nhi đi rồi "

Một bà cụ chống gậy từ từ đi lên từng bậc cầu thang, đưa mắt nhìn hai cô người hầu đang bị anh chất vấn nhẹ giọng nói:

"Các cô hết việc ở đây rồi "

Hai cô hầu gái liền đáp: " Vâng "

Sau đó đi mất dạng,đến ngoảnh đầu cũng dám nhìn lại. Cố Vũ Hàn nhú mày, nhìn bà cụ thấp phần tôn kính xen phần nộ:

" Bà nói vậy là sao? "

Bà cụ điềm đạm nhìn anh,đôi mắt đen bị bao phủ bởi một lớp màng trắng đục, cất giọng ôn tồn:

" Không để nó đi bây giờ thì cậu định hủy hoại cả cuộc đời nó sao? Cậu có thể mang lại cho nó một cuộc sống hạnh phúc trọn đời không? Đừng vì nuôi tiếc phút nhất thời rồi lại ân hận cả một đời."

Rồi cầm tờ giấy ly hôn đưa về phía anh: " Kí đi."

Cố Vũ Hàn nhận lấy tờ giấy đã có chữ kí ngay ngắn của cô,nơi đáy mắt đen thẫm vô hình bị bóng tối bủa vây. Anh không hỏi hay nói bất cứ một lời nào chỉ đứng im một chỗ như thể mọi sức lực đều hóa thành tro tàn. Dưới ánh mặt trời gay gắt chiếu qua khe cửa sổ hắt lên khuôn mặt anh tuấn ngập tràn bi thương phản chiếu thứ ánh sáng lấp lánh.

" Đừng lưỡng lự nữa,dù sao cũng chỉ có 4%, đừng để đến lúc chết rồi còn khiến người khác đau khổ "

Từng lời nói ra đều cay độc,như lưỡi dao đâm sâu vào tâm can. Rồi bà cụ lại chống gậy dời đi, đến khi đã khuất tầm mắt Cố Vũ Hàn rồi bà mới khẽ thở dài. Hướng đôi mắt đục ngầu nhìn Tiết An Ninh khẽ nói:

" Có phải nó sẽ hận ta không? "

Tiết An Ninh mím chặt môi,về mặt hết sức ưu phiền, cô dịu bà ngồi xuống ghế rồi đáp:

" Hàn Vũ sẽ hiểu cho bà thôi mà,tất cả đều vì muốn tốt cho cả hai người. "

Lúc này trên khuôn mặt đã in hằn dấu vết thời gian vương nơi khóe mắt những giọt nước mắt bi thương,gọng bà run run:

" Thăng Vũ nó là người tốt,thế nhưng ông trời lại bạc đãi nó. Nếu như nó có thể bình an vô sự sau phẫu thuật có bắt bà già này quỳ trước mặt Quân Nhi ba ngày ba đêm ta cũng không nề hà,chỉ mong con bé hiểu "

Tiết An Ninh nhẹ giọng an ủi: " Hàn Vũ yêu cô ấy như vậy,nếu như anh ấy còn có thể tiếp tục sống con sẽ cùng bà đến xin lỗi cô ấy. Mọi sự đều là nỗi khổ mình Hàn Vũ phải chịu,anh ấy quá cố chấp,nhưng sự cố chấp ấy đều vì không muốn Lạc Quân Nhi nhìn thấy đáng về tiêu tụy bị bệnh tật dày vò. Hai người họ đúng là quá đáng thương."

Chiều buông ánh tà dương,gió thổi bay niềm vui mong manh,chỉ để lại nỗi buồn bủa vây thành màn đêm đen kịt trong tâm trí. Cố Vũ Hàn ở trong phòng Lạc Quân Nhi,anh nằm trên chiếc giường cô từng nằm,ôm chiếc gối hằng đêm cô yên giấc,mí mắt khép lại che dấu nỗi đau thương. Vạt tiền xuyên tâm cũng không thể tả cho trọn nỗi đau anh phải chịu, trống vắng, cô tịch...tất cả đều vì không còn cô bên anh nữa rồi.

" Xin lỗi em "

Chỉ là...thời gian không đợi anh....

Bạn đang đọc truyện *Phía Sau Lưng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

- Sau 7 này nếu hai bên không có ý định thay đổi quyết định thì tòa án sẽ chính thức tuyên bố việc hủy hôn của hai người. Hai người không có thắc mắc gì chứ?

Lạc Quân Nhi liếc mắt nhìn Cố Vũ Hàn, cô mím môi khẽ gật đầu. Bàn tay nắm chặt vào nhau, dù bên ngoài trời đã vào hè nhưng cô lại thấy lạnh buốt tận tâm can. Sau 7 ngày nữa hai người sẽ chính thức không còn là gì của nhau, mọi chuyện đi cũng thật nhanh như lúc nó xuất hiện. Chóng vánh đến mức cô vẫn ngỡ rằng đây chỉ là một giấc mơ bị thương, sự thật sẽ không tàn nhẫn như vậy đâu...

Lạc Quân Nhi đi sau anh, ngược đôi mắt thâm trầm nhìn bóng lưng cao gầy đang ngày một xa cách.

Bắt gặp cô vội nắm lấy bàn tay buông hững hờ của Cố Vũ Hàn: "Đừng nói gì cả, ra đến cửa em sẽ buông tay. "

Cố Vũ Hàn buông ánh mắt lãnh đạm trên người cô, anh không dứt tay lại, cũng không nắm tay cô, chỉ mặc cô cố chấp nắm chặt tay anh.

Ánh tà dương buông xuống cảnh vật, chiếu lên khuôn mặt tiêu tụy của Cố Hàn Vũ càng khiến thê lương bội phần.

Gặp lại cô ở tòa án, anh chẳng nói câu nào chỉ im lặng hoàn thành thủ tục ly hôn rồi lại lặng lẽ đứng một góc thật xa ngắm nhìn cô. Càng nhìn lòng anh lại càng quặn thắt, tưởng như chỉ cần chậm lại một giây thôi anh sẽ chẳng thể kìm lòng mà chạy đến ôm chặt cô như thể sợ vụt mất mạng sống của chính mình.

Tiết An Ninh khoác tay anh cười dịu dàng: "Vũ, đi thôi. Ngày mai anh còn phải bắt đầu xạ trị, sẽ rất mệt sức đấy, bà đang đợi anh ở nhà."

Cố Hàn Vũ hờ hững dứt tay, mắt vẫn không rời thân ảnh cô tịch phía xa, nhàn nhạt nói: "Em về trước đi "

Tiết An Ninh nhú mày, vẻ lưỡng lự: "Sức khỏe anh không tốt, đừng đi lại quá sức "

Cố Hàn Vũ lãnh đạm đáp: "Tôi tự biết lo cho mình "

Nói đoạn liền cất bước đi, bỏ lại đằng sau vẻ mặt hụt hẫng của An Ninh, cô ta khẽ thở dài ngập tràn vẻ đau thương: "Tại sao vẫn không chọn em? "

Lạc Quân Nhi tiến một bước, anh đi theo một bước. Nắng chiều khảm trên khuôn mặt thanh tú của cô những vệt sáng vàng nhạt vương ưu sầu bất tán. Bước chân đạp lên lá khô khẽ vang trong khoảng không mênh mông. Từ đằng sau, anh có thể nhìn thấy tất cả, nhìn thấy cô vô hồn cất bước nặng nề trên con đường dài bất tận, thấy cô thỉnh thoảng lại đưa tay lên lau những giọt nước mắt phủ ướt mặt, thấy cô mệt mỏi ngồi xuống chiếc ghế bên đường khóc nức lên từng hồi. Cố Vũ Hàn đứng nhìn cô từ xa cũng chỉ bất lực mà đứng im một chỗ, bước chân như đeo tảng đá nặng nề không sao cất bước.

Nắng tắt, cô trở về với căn nhà cô tịch, bắt đầu một cuộc sống mới. Anh lặng lẽ đứng nơi góc khuất nhìn ngôi nhà sáng đèn, đôi mắt đen huyền trống rỗng hướng nơi xa xăm. Mãi đến khi ngôi nhà nhỏ ấy chìm trong bóng tối lạnh lẽo anh mới thực sự cất bước rời đi, miệng khẽ nói, thật nhẹ, thật thê lương: "Tôi sẽ luôn bên em, một đời một kiếp, hãy sống thật tốt "

Bạn đang đọc truyện *Phía Sau Lưng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 5

- Vũ, trời vào thu rồi, ngồi đây sẽ lạnh lắm đấy, mau vào trong thôi.

Tiết An Ninh dịu dàng mỉm cười nhìn Cố Hàn Vũ, rồi cô từ từ dìu anh đứng dậy. Gió thu xào xạc thổi những chiếc lá khô còn lưu luyến thân cây cằn cỗi, cảnh vật tẻ nhạt trong bệnh viện dần khuất sau lưng.

Cố Hàn Vũ khẽ cất tiếng: "Kết thúc xạ trị anh muốn đến một nơi."

Tiết An Ninh ngồi xuống bên cạnh Cố Hàn Vũ, cô ngược đôi mắt trong veo đã thâm quầng vì thức khuya dậy sớm chăm sóc cho anh, nhẹ giọng nói: "Anh muốn đi đâu? Em sẽ đưa anh đi"

Cố Hàn Vũ hạ giọng: "Không cần, anh sẽ tự đi"

Tiết An Ninh ngập ngừng hỏi: "Anh đi tìm Lạc Quân Nhi đúng không?" Nơi đây mắt Cố Hàn Vũ giao động, rồi lại nhanh chóng trở về vẻ bình lặng, anh nhàn nhạt nói: "Cũng lâu rồi không gặp cô ấy, sau này cũng chưa chắc còn cơ hội."

"Vâng"

Tiết An Ninh đáp lại thật khẽ, âm thanh như loãng vào bầu không gian tĩnh lặng, từ đôi mắt luôn hiển hiện ý cười của cô chợt bị bao phủ bởi nỗi sầu không tên. Nó đâu thể gọi là đau khổ được? Vốn dĩ cô là người ngoài cuộc, là người biết rõ Cố Hàn Vũ cả đời này đâu có chết cũng sẽ chỉ yêu một mình Lạc Quân Nhi, thế nhưng vẫn cố chấp ở bên chăm sóc cho anh vô điều kiện, cô hoàn toàn không có cái tư cách được bị thương, hay chẳng đều do tự bản thân mang lại mà thôi. Bất giác, Cố Hàn Vũ nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Tiết An Ninh, về mặt anh tuy tiêu tụy hơn trước nhưng vẫn vô cùng điềm đạm, anh trấn. Cố Hàn Vũ nhìn Tiết An Ninh, đôi mắt đen sâu thẳm tràn đầy sự cảm kích:

"An Ninh, anh biết anh không phải người đàn ông tốt nên mới khiến em chịu nhiều thiệt thòi. Nhưng chuyện tình cảm vốn không thể nói một lời cho tròn, anh chỉ mong rằng em sẽ tìm cho mình một người đàn ông thật tốt, sống cuộc đời hạnh phúc."

Từ anh toát ra sự chân thành khẳng khái, không hề nhu nhược hay ủy khuất. Nhìn vào đôi mắt ấy Tiết An Ninh khẽ cười giễu, cô cố nặn ra nụ cười chán an anh:

"Ai nói với anh là em vì anh mà chịu thiệt thòi chứ. Em có tính nợ rồi đấy, đợi anh khỏe lại, em sẽ tính nợ với anh. Lúc ấy vợ chồng anh nhất định phải nuôi em cả đời."

Cố Hàn Vũ nhìn cô cười mà thấy bản thân bất lực, anh thu tay về rồi nói với cô:

"Nhất định rồi"

"Vậy anh ngoắc tay với em đi, trước giờ anh chưa giữ lời với em lần nào cả."

"Được"

Nói rồi Cố Hàn Vũ dơ ngón tay thon dài đã hao gầy mọc ngoéo với Tiết An Ninh. Dưới ánh tà dương chiều thu cô tịch, nụ cười của Tiết An Ninh như nhuộm màu bi thương lên những chiếc lá êm ả chao nghiêng trong không chung.

Cả đời này Cố Hàn Vũ sẽ chẳng bao giờ từ bỏ chấp niệm trong lòng mình, chỉ cần anh còn sống, người con gái duy nhất anh muốn bảo vệ che chở, cùng cô ấy một đời an nhiên duy nhất chỉ có mình Lạc Quân Nhi, và trên thế giới này cũng chỉ tồn tại một mình người con gái duy nhất tên Lạc Quân Nhi mà anh yêu. Mặc dù tất cả hồi ức lại chỉ như hoa trong gương, trắng dưới nước...

Bạn đang đọc truyện *Phía Sau Lưng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

"Anh ơi, anh làm rơi đồ."

Lạc Quân Nhi nghiêng đầu cố gắng nhìn kỹ khuôn mặt người đàn ông trước mặt. Anh ta đội mũ kín mít cô không sao nhìn rõ, chỉ có điều dáng vóc này thật quen thuộc, khiến cô liên nghĩ đến Cố Hàn Vũ. Lạc Quân Nhi nhú mày, nhất thời buột miệng nói:

"Trông anh rất giống với một người quen của tôi."

Cả người Cố Hàn Vũ bỗng cứng đờ, bàn tay vừa định đưa ra nhận lấy chiếc ví liền khựng lại giữa khoảng không. Anh hạ giọng, khẽ ho khan hai tiếng rồi nói:

"Chắc cô nhìn nhầm rồi"

Cố Hàn Vũ nhận lấy chiếc ví từ tay Lạc Quân Nhi rồi nhanh chóng cất bước.

Những bước chân nặng nhọc đạp lên lá khô âm vang bầu không gian tĩnh lặng trên con phố vắng vẻ. Lạc Quân Nhi vẫn đứng nhìn theo bóng lưng người đàn ông xa lạ kia, trong lòng có chút ngơ ngơ rồi lát sau lại lắc đầu tự trấn:

"Mày đang chờ đợi cái gì đây? Cho dù có thực sự là anh ta thì cũng nên tỏ ra không quen biết. Đoạn tình cảm này đã thực sự cắt đứt rồi, vẫn là không

nên vương vấn. "

Nói đoạn cô cúi đầu nhìn cái bụng bằng phẳng của mình,nhẹ nhàng đưa tay xoa xoa,nở nụ cười thất thần.

Ánh tịch dương đang hắt những tia nắng nhạt cuối cùng xuống mặt đường,Cố Hàn Vũ cười nhạt. Cho dù cô có nhận ra anh chắc chắn sẽ kinh hãi khi thấy bộ dạng hiện giờ, giây phút anh đưa tay về phía cô thực muốn cầm thật chặt bàn tay mềm mại ấy dù chỉ trong khoảnh khắc nhất thời.

Biết rằng mọi thứ đều sẽ tan biến nhưng vẫn không ngừng hy vọng,chi cần anh vẫn có thể nhìn thấy ánh mặt trời vào một ngày không xa thì sẽ chẳng cần suy nghĩ mà chạy đến bên cô,dùng nửa đời còn lại bù đắp tất cả.

Hai ngày sau,Cố Hàn Vũ bắt đầu ca phẫu thuật đầu tiên và cũng là cuối cùng. Tiết An Ninh nắm chặt tay anh,đôi mắt trong veo mỉm cười ngập tràn niềm tin:

" Anh sắp có thể trở lại cuộc sống bình thường rồi,em và bà đợi anh "

Bà Cố chậm rãi chống gậy bước đến,gọng người già rất trầm,lại nghe như người mới ốm dậy:

" Dù thế nào cũng phải cố gắng mà sống."

Cố Hàn Vũ thờ đều đều,anh không nói gì chỉ khẽ gật đầu,ánh mắt hướng đi nơi vô định. Trong đầu anh vang lên giọng nói êm dịu của cô,thật khẽ,tựa lông hồng bay trong không chung. Anh nhìn thấy đôi mắt thâm trầm của cô đang dõi theo anh,bàn tay run run nắm chặt tay anh,cô mỉm cười thật tươi tựa đóa hải đường nở rộ ngát hương. Anh yếu ớt đưa bàn tay chạm vào tay cô,nhưng nhận lại chỉ là ảo ảnh tan biến,theo con gió lạc đường nào đó bay thật xa...

Khoảng cách không phải thứ xa nhất,mà xa nhất chính là ở rất gần vẫn nắm trượt tay nhau.

Bạn đang đọc truyện *Phía Sau Lưng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

" Kia chẳng phải Cố Hàn Vũ sao? Vì có gì anh ta lại đến nơi này?

Lạc Quân Nhi nhìn người đàn ông có dáng người cao gầy, mặc trên mình một bộ quần áo tùy tiện nhưng không thể che lấp được khí chất cao ngạo vương giả của anh. Hai bàn tay cô xiết chặt, chốc lát đã rịn mồ hôi,đôi mắt đen tuyền ánh lên thứ cảm xúc hỗn loạn.

Đương lúc quay lưng bước đi thì hình bóng thanh thoát mảnh mai của cô đã rơi vào tầm mắt của Cố Hàn Vũ. Anh hướng đôi mắt thâm trầm nhìn bóng lưng của người con gái ấy. Một bước,hai bước,ba bước rồi lại bốn bước...từng sải chân mỗi giây mỗi phút dường như nhanh hơn vạn nhịp, chẳng mấy chốc bàn tay to lớn của anh đã nắm chặt cánh tay mảnh khảnh của cô kéo thật mạnh, bao vây cô trong lòng mình. Đã 4 năm trôi qua, hương thơm thanh nhẹ từ cơ thể người con gái này chưa lúc nào anh quên,với cô trong tim anh luôn dành một ngăn lớn ghi nhớ từng hồi ức...từng hồi ức đẹp để không người con gái nào có thể mang lại.

" Em sống tốt không? "

Lạc Quân Nhi đẩy cơ thể đàn ông đang ôm chặt mình ra,cô nhìn anh về hờ hững:

" Tôi vẫn sống tốt."

Cố Hàn Vũ khẽ hạ giọng:" Quân Nhi,xin lỗi em "

Lạc Quân Nhi nhủ mảy nhìn anh về khó hiểu,lát sau liền lạnh nhạt nói:

" Chuyện cũ đừng nhắc lại,tôi và anh đã không còn quan hệ gì với nhau."

Cô nhìn đi xa xăm,khuôn mặt khả ái chất chứa biết bao ưu tư mà bấy lâu nay luôn tự mình giấu kín...rồi cô khẽ cười nhẹ:

" Nếu anh không có chuyện gì nữa thì tôi đi trước."

Cố Hàn Vũ vội vàng níu tay cô lại,đôi mắt anh đen thẫm bị bao phủ bởi tầng tầng lớp lớp cảm xúc hỗn độn:

" Em..kết hôn chưa? "

Lạc Quân Nhi khựng lại vài giây đương trả lời là "chưa" thì từ phía sau có một đứa bé 4 tuổi chập chững chạy tới,nó cầm lấy tay cô khẽ gọi:

" Mẹ "

Bàn tay Cố Hàn Vũ đang nắm chặt tay cô bỗng buông thõng, anh như hiểu ra điều gì đó chỉ cười lạnh rồi nói:

" Không làm phiền em nữa, tôi có việc đi trước."

Lạc Quân Nhi vừa bế đứa bé lên vừa thờ ơ nói với anh: " Từ nay về sau cũng đừng bao giờ đến tìm tôi nữa."

" Được"

Cố Hàn Vũ gật đầu cương nghị, anh cất bước dời đi. Còn nhớ trên con đường này 4 năm về trước, khi ấy anh mới kết thúc đợt xạ trị cuối cùng liền đến đây tìm cô. Chỉ là khi ấy cô không nhận ra anh, hai người như những kẻ xa lạ không quen không biết, vô tình lướt qua nhau...

" Bố "

"..."

" Bố"

Bước chân Cố Hàn Vũ dừng lại dưới gốc cây bằng lăng đang độ nở rộ, một bàn tay nhỏ nhắn, mũm mĩm nắm lấy tay anh. Đứa bé cười ngây ngô, đôi môi đỏ mọng chu lên gọi anh:

" Mẹ bảo chú là bố của cháu, chúng ta cùng về nhà được không ạ?"

Khuôn mặt phấn phấn nộn nộn ửng hồng dưới nắng chiều dịu dàng, Cố Hàn Vũ đưa ánh mắt kinh ngạc về phía Lạc Quân Nhi. Bấy giờ cô mới từ từ đi về phía anh, cô nói như đang trút hết cay đắng tủi hờn bao nhiêu năm nay phải chịu đựng:

" Anh vẫn không chịu nói sự thật với em sao? 4 năm qua anh lừa dối em, khiến em luôn nghĩ rằng anh tệ bạc, nghĩ rằng anh chưa từng yêu em. Anh xem, bản thân anh khi ấy tốt đẹp lắm hả? Nếu không phải Tiết An Ninh nói ra hết mọi chuyện thì có lẽ cả đời này em sẽ hận anh đến chết." Mắt cô đỏ ngầu, nước mắt như trực trào ra, trách móc là vậy nhưng không thể buông tay, cô bắt lực mà nói tiếp:

" Chúng ta đến cục dân chính, lần này là em cưới anh. Nếu em không yêu cầu ly hôn, anh hoàn toàn không có quyền bỏ em."

Bàn tay dịu dàng của Cố Hàn Vũ nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt, anh cong môi cười ấm áp:

" Được, anh nghe em tất cả."

Cố Hàn Vũ vòng tay ôm Lạc Quân Nhi vào lòng, dưới cái nắng sắp tắt của một ngày dài, hình bóng hai người in hằn lên mặt đất phủ những cánh bằng lăng tím nhạt.

Cố Ngôn Hi kéo vạt áo hai người, ngược đôi mắt trong veo cất giọng non nớt:

" Dắt tay con đi "

Bằng lăng dải hoa mờ nhòa phía cuối con đường, mi mắt ướt lệ khẽ chớp chớp khiến dòng nước mắt nóng hổi theo gò má ửng hồng rơi xuống hồ hững.

Cố Ngôn Hi khẽ lay lay vai Lạc Quân Nhi, nhẹ nhàng đưa tay lên lau những giọt nước mắt vương trên khuôn mặt bi thương

" Mẹ, lại mơ thấy bố sao?"

Lạc Quân Nhi khẽ cười thất thần, trước mắt chỉ còn lại màn đêm tĩnh mịch... cô đưa tay hươ hươ về phía trước tìm kiếm khuôn mặt quen thuộc. Cố Ngôn Hi vội cầm lấy bàn tay của cô đặt lên mặt mình.

Cố Ngôn Hi ôm Lạc Quân Nhi vào lòng, cậu xót xa nói:

" Mẹ, hãy nhắm mắt lại đi, con dắt tay mẹ đi nốt phần đời cuối cùng. Như vậy mẹ sẽ không còn thấy đau khổ. Mẹ, đừng mím cười nếu trong lòng nhói đau..."

Bằng lăng tím khẽ rơi, hòa vào con gió heo may họa lên khung cảnh thê lương nơi ngôi mộ lạnh lùng nằm im lìm....END.

Bạn đang đọc truyện *Phía Sau Lưng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

